

początek tekstu

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa G. B. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 5 listopada 2002 roku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt I NC 575/02 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 stycznia 2010 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 4353/09 w zakresie podpunkt A kwoty 1.131 złotych 19 groszy z tytułu należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi, podpunkt B w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 3.897 złotych 67 groszy od dnia 15 maja 2001 roku do dnia 26 lipca 2011 roku, w zakresie kwoty 115 złotych 60 groszy tytułem zwrotu kosztów procesu. W punkcie drugim oddalił powództwo w pozostałej części, w punkcie trzecim obciążył powódkę na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 283 złote 61 groszy tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków. W punkcie czwartym obciążył pozwaną na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotą 3.682 złote 76 groszy tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków. Apelację od powyższego orzeczenia wniosła powódka, powódka zaskarżyła wyrok w całości i zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię przepisów w zakresie bezpodstawnego wzbogacenia i potrącenia polegającą na nieuwzględnieniu w rozliczeniu zarzutu potrącenia świadczeń nienależnych, po drugie naruszenie prawa procesowego przez po pierwsze orzeczenie ponad żądanie w zakresie odsetek za okres od 15 maja 2001 roku do 16 kwietnia 2003 roku a także niepozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie odsetek od kwoty 1.131 złotych 19 groszy z tytułu należności głównej podniosła także zarzut naruszenia prawa procesowego poprzez oddalenie roszczeń w sprawie kosztów postępowania. Przede wszystkim Sąd zważył, co następuje. Zgodnie z treścią artykułu 387 paragraf 2 z indeksem 1 Ustawy o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 29 sierpnia 2014 roku zgodnie z treścią tego przepisu, który wszedł w życie 27 października 2014 roku, jeżeli Sąd II Instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego ani nie zmienił ustaleń faktycznych Sądu I Instancji a w apelacji nie zgłoszono zarzutów dotyczących tych ustaleń uzasadnienie wyroku może zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Z taką dokładnie sytuacją mamy w niniejszej sprawie, zarzuty zgłoszone przez stronę powodową dotyczą jedynie naruszenia prawa materialnego oraz naruszenia prawa procesowego, ale prawa procesowego w zakresie potrąc..., w zakresie nierozstrzygnięcia o kosztach procesu oraz w zakresie orzeczenia ponad żądanie. W takiej sytuacji Sąd Okręgowy przyjmuje, jako własne ustalenia Sądu Rejonowego i, które wynikają z prawidłowych ustaleń i które to ustalenia Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje je za własne uznając za zbędne powielanie ich w dalszej części uzasadnienia. Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych zarzutów naruszenia przepisów postępowania gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania, co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne będące wynikiem należyście przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego odnosząc się, zatem do poszczególnych zarzutów naruszenia prawa procesowego należy stwierdzić, iż jeżeli chodzi o zarzut naruszenia prawa procesowego a mianowicie orzeczenia ponad żądanie w zakresie odsetek za okres od 15 maja 2001 roku do 16 kwietnia 2003 roku należy stwierdzić, iż zarzut w tym zakresie jest całkowicie bezpodstawny otóż już z treści pozwu wniesionego przez stronę powodową w dniu 9 maja 2011 roku wynika w sposób jednoznaczny, że strona powodowa domaga się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości. Powództwo to wprawdzie w toku procesu było wielokrotnie modyfikowane jednakże ostateczne stanowisko strony powodowej zapadło na rozprawie w dniu 5 listopada 2013 roku, gdzie w na, w piśmie z dnia 30 września 2013 roku gdzie powódka wносиła o pozbawienie przedmiotowego tytułu wykonawczego wykonalności w całości biorąc pod uwagę takie sformułowanie żądania pozwu zupełnie bezprzedmiotowy jest zarzut naruszenia, jest zarzut naruszenia artykułu 321 Kodeksu postępowania cywilnego, czyli orzekania ponad żądanie albowiem Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie odnosił się do całego tytułu wykonawczego to jest nakazu zapłaty z 5 listopada 2002 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 26 stycznia 2010 roku w sprawie o sygnaturze I Co 4353/09. Zarzut orzeczenia ponad żądanie jest tym bardziej niezrozumiały, iż jest to

zarzut zgłoszony przez stronę powodową a zatem de facto zarzut sformułowany w apelacji gdyby uznać w ogóle jego zasadność byłby zarzutem, z którego strona powodowa nie mogłaby skorzystać nie posiadając tak zwanego interesu prawnego gravamen albowiem byłby to zarzut na niekorzyść strony skarżącej. Jeżeli chodzi o drugi z zarzutów a mianowicie niepozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie odsetek od kwoty 1.131 złotych 19 groszy z tytułu należności głównej to jest to zarzut również całkowicie niezrozumiały albowiem treść punktu 1 A zaskarżonego wyroku brzmi również jednoznacznie, że tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności w zakresie kwoty 1.131 złotych 19 groszy z tytułu należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi a zatem w tym zakresie, czyli co do kwoty 1.131 złotych i 19 groszy tytuł wykonawczy został pozbawiony wykonalności także w zakresie ustawowych odsetek i to w całości w zakresie oczywiście wskazanej wyżej kwoty. Niezasadny jest także kolejny z zarzutów naruszenia prawa procesowego a mianowicie zarzut polegający na oddaleniu roszczeń w zakresie kosztów postępowania, przy czym należy zwrócić uwagę, że w tym zakresie o tyle ten zarzut jest niezasadny, co bezprzedmiotowy nie ulega, bowiem wątpliwości, że Sąd Rejonowy w treści uzasadnienia pisemnego zaskarżonego wyroku jednoznacznie wskazał, że powódka poniosła określone koszty procesu, przy czym proces ten wygrała w 68,41% a przegrała jedynie w 31,59% a zatem rzeczywiście Sąd powinien o kosztach procesu rozstrzygnąć tyle tylko, że orzeczenie takie w zaskarżonym rozstrzygnięciu się nie znajduje Sąd rozstrzygnął o żądaniach merytorycznych w punkcie pierwszym i drugim rozstrzygnął wreszcie w punkcie trzecim i czwartym o obciążeniu powódki i obciążeniu pozwanego kosztami należnymi na rzecz Skarbu Państwa z tytułu tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków natomiast orzeczenie to nie zawiera rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów procesu między stronami w związku z tym na podstawie artykułu 373 Kodeksu postępowania cywilnego apelacja w tym zakresie podlegała odrzuceniu, jako wniesiona od orzeczenia nieistniejącego, jedynie na marginesie należałoby wskazać, że w przypadku takiej treści rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego pełnomo... (...)_ (...)_02

poczatektekstu

[Przewodniczący 00:10:19.504]

... pełnomocnik powódki winien w odpowiednim czasie wnieść w trybie artykułu 350 kpc wniosek... w trybie artykułu 350 i 351 kpc wniosek o uzupełnienie wyroku. Wniosek taki nie został zgłoszony, z resztą kwestia ta pozostaje poza kognicją Sądu rozstrzygającego niniejszą apelację, dlaczego wniosek taki złożony przez stronę powodową nie został. I wreszcie przechodzimy do zarzutu naruszenia prawa materialnego, przez błędną wykładnię przepisów, w zakresie bezpodstawnego wzbogacenia i potrącenia, polegającą na nieuwzględnieniu w rozliczeniu zarzutu potrącenia świadczeń nienależnych. Otóż zarzut ten de facto sprowadza się do takiej oto argumentacji strony powodowej, czemu dała wyraz pełnomocnik powódki, również na dzisiejszej rozprawie, że skoro część świadczeń, które zostały zasądzone na rzecz powódki wyrokami, została potrącona i Sąd w pisemnym uzasadnieniu daje temu wyraz, o tyle zdaniem apelu..., z czym strona powodowa się zgadza, o tyle zdaniem powódki, świadczenia, które zostały pobrane w ramach kilku toczących się postępowań egzekucyjnych, na podstawie postanowień o nadaniu klauzuli wykonalności, które następnie były zmieniane bądź uchylane przez sądy wyższej instancji, nie powinny być przez biegłego, który wydawał opinię w tej sprawie, a na której to opinii w głównej mierze oprę, oparł się Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie, nie powinny być uwzględnione w rozliczeniu kwot pobranych, zdaniem strony powodowej, nienależnie przez komornika w ramach postępowań egzekucyjnych, które następnie były umarzane, tylko powinny być te kwoty zakwalifikowane, jako kwoty, należne do zwrotu i w odpowiednim czasie, czyli z chwilą, kiedy klauzula wykonalności uległa uchyleniu albo postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zostało zmienione i wniosek w tym zakresie oddalony, to od tego dnia powinny być postawione do potrącenia, z należnościami przysługującymi stronie pozwanej względem powódki. Otóż o tyle ten tok rozumowania strony powodowej jest nieprawidłowy, że wówczas doszłoby do podwójnego potrącenia, czemu z resztą Sąd Okręgowy dał wyraz w ramach, w trakcie rozprawy apelacyjnej, zadając określone pytania pełnomocnikowi powódki, co do zakresu potrąceń, jakie zgłasza. Biorąc pod uwagę, zatem okoliczność, że biegły w wydanej przez siebie opinii, przy czym należy podkreślić, że była to opinia z kilku wydanych w tej sprawie, która w najwyższym stopniu uwzględniała sugestie strony powodowej, co do terminów dokonania potrąceń i co do czasu, w którym roszczenia stały się wymagalne. Gdyby opinia ta dokonywała podwójnego potrącenia, a zatem jednego z tytułu nienależnego pobrania należności, a następnie drugiego z tytułu zwrotu nienależnie

pobranym kwot, prowadziłyby to do podwójnego potrącenia, co zdaniem Sądu Okręgowego byłoby niedopuszczalne. A zatem w tym zakresie Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania Sądu Rejonowego, w których stwierdza on, że opinia ta była rzetelna, pełna, kilkakrotnie uzupełniana, przez co biegły wyjaśnił wszelkie jej niejasności, opinia ta jest kompleksowa i mogła stanowić podstawę, na podstawie wiedzy specjalistycznej biegłego, do przyjęcia jej wyników za podstawę rozstrzygnięcia Sądu. Należy odnieść się jeszcze do jednego zarzutu, z zarzutów strony powodowej, zawartych w apelacji, który wprawdzie nie został wyartykułowany wprost, ale wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, że strona powodowa uważa, iż doszło do przedawnienia roszczenia o odsetki, w okresie od dnia 15 maja 2001 roku do 16 kwietnia 2003 roku, a to ze względu na to, że w ostatnim z wniosków egzekucyjnych, który był składany w sprawie egzekucyjnej, to był to wniosek z dnia 18 marca 2010 roku i wówczas wnioskodawca, wierzyciel ograniczył w tym zakresie żądanie odsetek, do ich żądania od okresu późniejszego, aniżeli wynikało to z tytułu wykonawczego. Otóż Sąd w tym zakresie podziela stanowisko Sądu Rejonowego, zawarte w pisemnym uzasadnieniu, gdzie Sąd Rejonowy stwierdza, że należało uwzględnić, że wierzyciel składał oprócz wniosków egzekucyjnych o egzekucję świadczenia pieniężnego, także wnioski o nadanie klauzuli wykonalności, tytułowi, czyli nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym, w sprawie I Nc 575/02. Między innymi wniosek taki złożony został w dniu 28 kwietnia 2007 roku, mimo, że ostatecznie oddalony w sprawie o sygnaturze akt I Co 1867/08, a zatem trzeba przyjąć, że skutecznie przerwał bieg terminu przedawnienia. Wcześniej skutek taki wywołał wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, rozpoznawany w sprawie I Co 2557/04 i I Co 2602/05, także ostatecznie oddalony. Należy jednak zwrócić uwagę, na co wskazuje Sąd Rejonowy, że wnioski te zostały oddalone ostatecznie, jednakże nie nastąpiło to wskutek umorzenia postępowania egzekucyjnego, na podstawie artykułu 826 poprzednie podejmowanie czynności przez wierzyciela bądź też cofnięcie wniosku egzekucyjnego przez wierzyciela, tylko nastąpiło to w trybie przymusowym, na skutek orzeczeń Sądu, a zatem tego rodzaju działania i wnioski o nadanie klauzuli wykonalności, a następnie na ich podstawie składane wnioski o wszczęcie egzekucji, skutecznie przerywały bieg przedawnienia. Odnosząc się jeszcze do zgłoszonego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, w której przeprowadzi rozliczenia kwot wyegzekwowanych polegających potrąceniu oraz odsetek i określi czy rozliczeniu, rozliczenie kwot, czy egzekucja winna być prowadzona, a jeżeli tak to w odniesieniu, do jakiej kwoty, wniosek ten podlegał oddaleniu, czemu Sąd daje wyraz w obecnym uzasadnieniu z kilku powodów. Po pierwsze, kiedy w dniu, na rozprawie w dniu 4 lutego 2014 roku, Sąd Rejonowy wniosek ten oddalił, strona powodowa nie zgłosiła zastrzeżeń w trybie artykułu 162 kpc, do treści protokołu i nie wskazywała na uchybienia Sądu, polegające na oddaleniu tego wniosku. Po drugie, gdyby nawet przyjąć hipotetycznie, że zastrzeżenia takie zgłaszane były, to, aby Sąd Okręgowy zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych, mógł taki wniosek, takie postanowienie Sądu Rejonowego skontrolować w trybie artykułu 380 kpc i dokonać oceny prawidłowości jego wydania, musiałby zostać zgłoszony konkretny wniosek na podstawie artykułu 380 Kodeksu postępowania cywilnego w sytuacji, jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Wniosek taki w apelacji nie został zawarty, a zatem wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, podlegał oddaleniu. Na zakończenie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy oprócz zarzutów, które zostały zgłoszone w apelacji, dotyczących naruszenia prawa procesowego i prawa materialnego, brał pod uwagę również, z urzędu, czy nie istnieją podstawy, które podstawy nieważności postępowania, które powinny być przez Sąd brane pod uwagę, bez względu na zgłoszone zarzuty. Takich podstaw Sąd nie dostrzegł. Nie wynikały one z podstaw artykułu 379 kpc, a zatem nie zachodziły przesłanki z artykułu 386 paragraf 2 Kodeksu postępowania cywilnego. Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe rozważania, Sąd Okręgowy na podstawie artykułu 373 Kodeksu postępowania cywilnego, odrzucił apelację, apelację w zakresie kosztów procesu, natomiast w pozostałej części na podstawie artykułu 385 Kodeksu postępowania cywilnego, oddalił... koniecczesci